

תפארת ישראל

דברי תורה, פנינים, מוסר ותולדות במשנת
כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע מגור

גליון יד | פרשת אמור | תשפ"ב

מוסר
כליות

בכל יום של הספירה יכול כל אדם להתעלות ביותר

ימי הספירה כל יום יכול האדם להתעלות ביותר. שנכנס לשער טהרה, ובדאי יום השבת מסוגל ביותר להתעלות, ואיתא בגמרא וספרתם לכם ספירה לכל אחד ואחד, נראה מזה שכל נפש מישראל יכול להיאחז בזה, ואין לך אדם שאין לו שעה.

בית ישראל (פר' אמור תש"כ ד"ה וספרתם)

מהקודש פנימה

אמרים שנאמרו בעתות רצון

הבטחה למזכה את הרבים שלא יאונה לו רע

אִמְרוּ אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאֶמְדַּת אֱלֹהִים לִנְפֹשׁ לֹא יִשְׁמָא בְּעַמּוּי (כא, א). מסופר על הרה"ק הבית ישראל מגור זצ"ל, שנפגש עם גדול אחד, והלה אמר לפניו פירוש הפסוק (ויקרא כא, א) "אמור אל הכהנים" וברש"י אמור ואמדת להזהיר גדולים על הקטנים. "לנפש לא יטמא בעמיו" – בעמיו לשון גחלים עוממות, כלומר כשהגדולים מתעסקים הקטנים, הנפשות הנמוכות, הגחלים עוממות, וזהו שלא יטמאו ויתקלקלו ח"ו כתוצאה מן המגע עמהם. נענה הבית ישראל ואמר: אין זה נכון, אדרבה איפכא צריך לפרש, "להזהיר גדולים על הקטנים" במובן החיובי, שהגדולים חייבים לטפל בקטנים ולהשיגח עליהם.

ואילו את הסיפא יש להבין בהבטחה, שהתורה הק' מבטיחה לגדולים, שאף כי יבואו במגע עם הגחלים העוממות, לא יאונה להם כל פגם ונזק רוחני ר"ל.

פאר ישראל (ח"ב עמ' קס"ז)

כפי מה שמאמין בצדיק כך יכול לקבל מהצדיק

וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְגו' (כד, י). וברש"י מיהינן יצא... רבי ברכיה אומר מפרשה שלמעלה יצא, לגלג ואמר, ביום השבת יערכנו, דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום שמא פת צוננת של תשעה ימים, בתמיה.

בסוף פרשתנו במגדף (ויקרא כד, י), אמרו חז"ל שהיה מלגלג על "לחם הפנים" ואומר: "דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום! שמא פת צוננת של תשעה ימים? בתמיה!" (תורת כהנים ורש"י שם).

וקשה, הלא ידועים דברי חז"ל (מנחות כט, א) על הכתוב (ש"א כא, ז) "לשום לחם חם ביום הלקחו" כי "נס גדול נעשה בלחם הפנים – כסידורו כך סילוקו", והיינו שגם בעת שסילקו אותו היה הלחם עדיין חם כביום סידורו, ומטעם זה איתא שם שהיו מגביהין את השולחן "ומראין בו לעולי רגלים לחם הפנים, ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום – סילוקו כסידורו", ואם כן כיצד לגלג המגדף ואמר שלחם הפנים היא "פת צוננת"? אתמנה!

ותירץ אבי [האמרי אמת] ז"ל למה נקרא שמו "לחם הפנים"? לומר שיש לו "פנים" לכאן ולכאן, הכל כפי מה שנסתכלין בו, כענין הכתוב (משלי כז, ט): בַּיָּמִים הַפְּנִיִּים לִפְנֵי... ולפיכך כאשר איש ישראל היה מביט בלחם הפנים מותר אמונה והתלהבות – היה רואה אותו חם ולוהט, וכאשר היה מביט בו מתוך קרירות – היה רואה אותו קר... ולכן המגדף שהיה "א קאלטע מענטש" (=איש קר וצונן ביהדותו) ראה את לחם הפנים "פת צוננת"...

וסיים הרבי: "ווייט מ'האט אמונה אין א צדיק אזוי פיל קען מען האבען פין דעם צדיק" (=כפי האמונה שיש בצדיק, כך יכול לקבל מהצדיק).

מכתבי החסידים (יום ש"ק אמור תשל"ב)

עיון בפרשה

במשנתו של רבינו

מדוע נכתבה אמו קודם לאביו

כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו (כא, ב).

פתח רבינו ואמר: די תורה איז נישט קיין מאדערנע, ומדוע אם כן נכתב אמו קודם לאביו, וביאר באבן עזרא טעם שהזכיר אמו לפני האב, כי הזכר חי יותר מן הנקיבה עפ"י רוב. ולכן בכוחה נכתב אמו קודם לאביו, שאמו מתה לפני אביו.

וקשה על זה, מדוע להלן גבי כהן גדול נאמר (פסוק יא) לאביו ולאמו לא יטמא, אביו קודם לאמו.

ותירץ רבי יעקב גונדהייט (בעל התפארת יעקב ומרבני ווארשא), שכן גדול עפ"י רוב עובר בירושה, שאחרי מות הכהן גדול נכנס בנו תחתיו, ואם כן אם תמות אמו מקודם, הרי לא שייך אצלו דין כהן גדול כיון שאינו עוד כהן גדול עד שימות אביו, ולכן נכתב מקודם לאביו, ואחר כך אמו.

הוסיף הרבי: וכן איתא בגמרא (מכות יא, ב) שאימותיהן של כוהנים גדולים היו מספקות מים ומזון לרוצחים בשוגג, שנמצאים בערי מקלט עד שימות הכהן גדול, כדי שלא יתפללו על בנין שימותו, ולכאורה מדוע דווקא אימותיהן ולא אביהן? אלא משום דלכתן גדול כבר לא היה אבות רק אמהות, כי הם הרי נכנסו לכהונה גדולה לאחר מות אביהם, ולכן אצל כה"ג כתיב אביו קודם לאמו.

מכתבי החסידים (ליל ש"ק אמור תשל"ל)

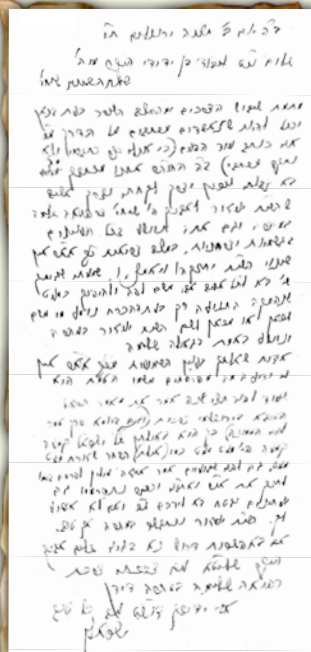
מגזני הקודש

מאוצר כתביו ומכתביו

גאולתן של ישראל

אודות שאלתך בענין השמועות מכ"ק אא"ש – אין לי ידיעה מה מפרסמים משמו. האמת היא שעוד לפני חצי שנה אמר את מאמר חז"ל המובא בירושלמי ברכות (וגם ביומא פרק אמר להם הממונה) כך היא גאולתן של ישראל קמעה קעמה, פי' מעט מעט כמו (אילת) השחר שזורה מעט מעט, גם לפני שבועיים אמר איזה מילין לפרסם בשמו לחזק את אנ"ש ואחבני' וכבר נתפרסמו גם בעתונים, ובטח בא לידכם ג"כ, ואם לא – אודיע לך, השי"ת יעזור ונתעשר במהרה אך טוב.

בית גור (אגרת לרבי שמחה בונם לבדא, ב' תצוה תש"ח)

הגה"ח רבי יצחק דוד פלקסר זצ"ל מראשי ישיבת שפת אמת ובעל שערי יצחק י" אייר תשנ"ט

נכחו, בשעת עריכת הטיש. בשנים מאוחרות יותר כשלעיתים היה הרבי מבחין ב' יצחק שעה שהיה מסתובב בבית המדרש ומורה למשב"ק את מי להושיב בטיש, היה מפטיר לעברו לך אינני צריך לומר בכל פעם מחדש, כי בכל עת שתחפוץ יכול אתה להיכנס אל הטיש, אולם ר' יצחק לא העז ולא נכנס ל'טיש' אלא אם כן נקרא מפורשות מפי הרבי זי"ע.

כבר בשנים ההן הונהג שבשעת ההקפות בשמחת תורה בסיום ההקפה הראשונה יקראו לר' יצחק והוא שיטול מידיו את ספר התורה לאחר הרקידה, ומני אז עד שנותיו האחרונות היה ר' יצחק נקרא לגשת לקחת את ספר התורה מיד הרבי.

כשערך ר' יצחק שבע ברכות לבטו הרה"ג רבי מאיר הלל שליט"א הגיע ה'בית ישראל' להשתתף בשמחה כשהוא מתנה מראש שהשמחה תיערך בביתו של ר' יצחק ולא באולם. בכניסה לחצר הבית היתה מדדגה גבוהה ור' יצחק הושיט את ידו כדי שהרבי ייתמך בה בעלותו, אולם הרבי דחה את היד המושטת באומרו כי אינו מוכן להשתמש בתלמיד חכם.

בהיכנסו אל הבית הביט הרבי סביב והפטיר מרגישים על הקירות שהם ספוגים בתורה בצאתו האיר המשב"ק את דרכו בפנס שנשא עמו והאור המפוזר הדגיש את דלותו של המרצפות הישנות, תוך כדי הליוכו חיך הרבי ואמר זוכר אני היטב את המרצפות הללו - לאמור פעמים רבות הייתי כאן. כשהיה ר' יצחק נכנס אל הקודש פנימה היה הבית ישראל נוהג לקום לכבודו קמעה ולקבלו בכבוד ופעם אחת כשנכנס עם חתנו הפטיר הרבי בחיבה 'ער איז אויבעט א שטיקל רבי'.

בארי יתנשא (עמ' 465 ואילך)

רבינו הב"י במעמד הנחת אבן הפינה לבנין פנימיית ישיבת 'שפת אמת' - א' אייר תש"י; נואם הגר"י פלקסר

עוד בחיי ה'אמרי אמת' נמנה ר' יצחק על מקורביו ואנשי סודו של כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה'בית ישראל' זי"ע.

לא הרבה סיפר ר' יצחק אודות השיחות הארוכות שקיים עמו ה'בית ישראל' מהן כאלו שעסקו בענינים פרטיים וחסיים, ובכל זאת די היה בפעמים הבודדות בהן נפלטה מפיו אמירה מרומזת כדי ללמוד על מידת הקירבה שידע באותן שנים.

היה מספר כי מיד כשהגיע ה'בית ישראל' לארץ ישראל בקיץ ת"ש, דבק בו ונמנה על סגל ידידיו הקרובים, הוא ועמיתו הגה"ח רבי משה כשר זצ"ל היינו משוחחים ארוכות בחסידות,

ופעם אף נסענו יחדיו לגליל ושהינו שם בצוותא זמן ממושך.

עדי ראהי יש על כך, שראוי כמעט מדי יום ביומו שהם הולכים בצוותא. אף זאת סיפרו אודותיו שכבר בשנים ההן רגיל היה ה'בית ישראל' להזמין לקידושים בביתו.

בימי מחלתו כשביקרו כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה'פני מנחם' זי"ע בבית החולים סח הרבי זי"ע בדרכו מבית החולים בשבחו של ר' יצחק, והזכיר גם את קרבתו אל הרבי ה'בית ישראל' זי"ע כשבין היתר תיאר שבשנים ההן היו נראים, לא אחת כשהם צועדים יחדיו ברחוב מלכי ישראל לאחר התפילה.

איברא מרגע שבו קיבלו החסידים את מרותו של ה'בית ישראל' כמו נשכחה אותה 'היימשקייט' ור' יצחק הפך עצמו חסיד מן המניין ולא אבה עוד בגיטוי הקירבה והידידות, כאגמון כפף ראשו, כשהוא משמש דוגמא לפרחי חסידים ולאברכים בני גילו כאחד.

מדי שבת בשבתו בכל הטישין היו קוראים לר' יצחק לבוא ולקבל יין, וכל אותן קריאות על פי קדשו של הרבי, הוא בעצמו סיפר, כי עד שעברו לבית המדרש ברחוב רלב"ח היה לו מקום קבוע, אותו הקצה לו הרבי שיעמוד

עמך ישראל

תגובות, הארות והערות מהקוראים י"י

לכבוד מערכת "תפארת ישראל"

רק לאחרונה נחשפתי לגליונות המפוארים המלאים מזן אל זן במרגליות טובות ממשנתו של אותו צדיק שהאיר את דורו ולבאים אחריו. אשריכם על זיכוי הרבים הנפלא.

אני לא חסיד גור ומשתתף לעדות המזרח אך זוכרני בילדותי את אש הלהבה שבעדה בשכונת גאולה וכבשה את כל ירושלים והעולם כולו.

על של עתה באתי, בגליון האחרון הבאתם עובדא נפלא על שהורה מרן שאין צריך להוציא לאור עולם את עיתון "המודיע" ביום ה' אייר, מכיון שכל המטרה של הוצאת עיתון שלא נלך לדעות בשדות זרים, וביום אידם שאין יוצא עיתון, אין צורך להדפיס את המודיע.

בתור סקרן לא התעצלתי ובדקתי וראיתי שאכן עד לשנת תשט"ז עדיין יצא לאור העיתון ביום ה' אייר (גם ביום שלפניו ושללאחריו), ומשנת תש"י כבר לא יצא לאור ביום חגם. ולפי זה הסיפור התרחש ביום ה' אייר שנת תשט"ז, מצורף בזה תצלום של העיתון מתוך ה'ארכיון היהודי' משנת תשט"ז.

אסיים בברכת יישר כח על המשך פעלכם הברוכים בהנחלת מורשתו של אותו זקן וצדיק. ד. ש. טבריה יע"א

